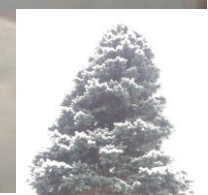

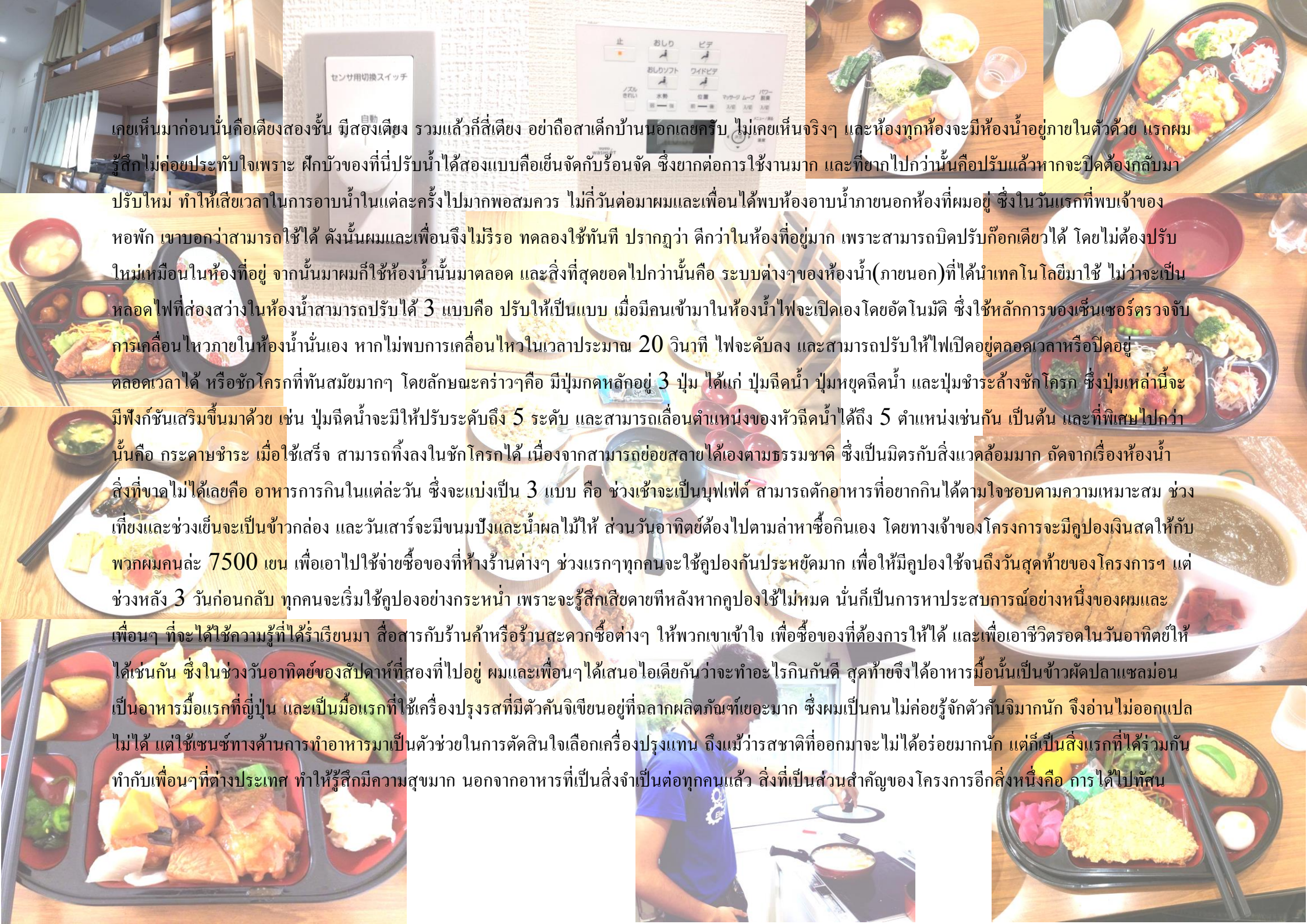

ความประทับใจในการเข้าร่วมโครงการเรียนแลกเปลี่ยนภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น ที่ เมืองอิทากิฮาระ จังหวัดฮอกไกโด ประเทศญี่ปุ่น

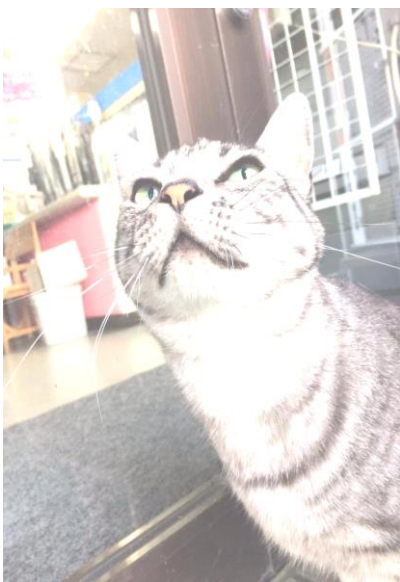
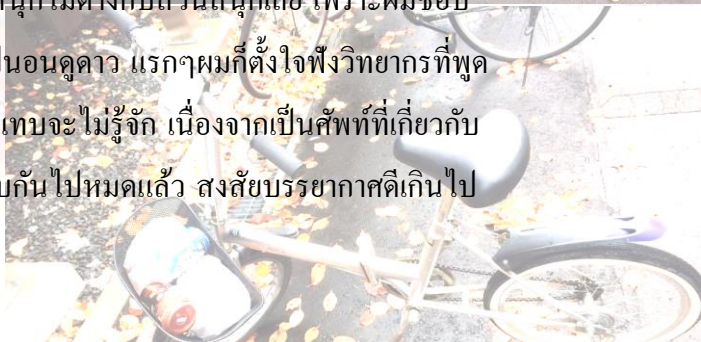
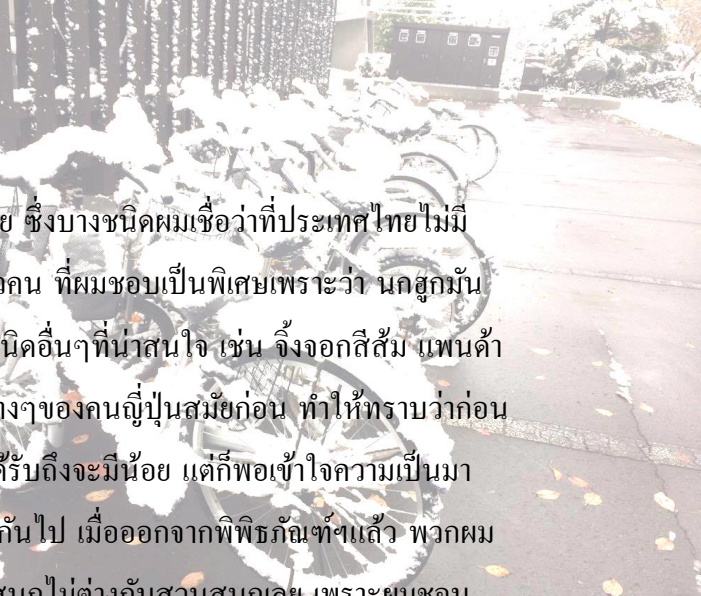
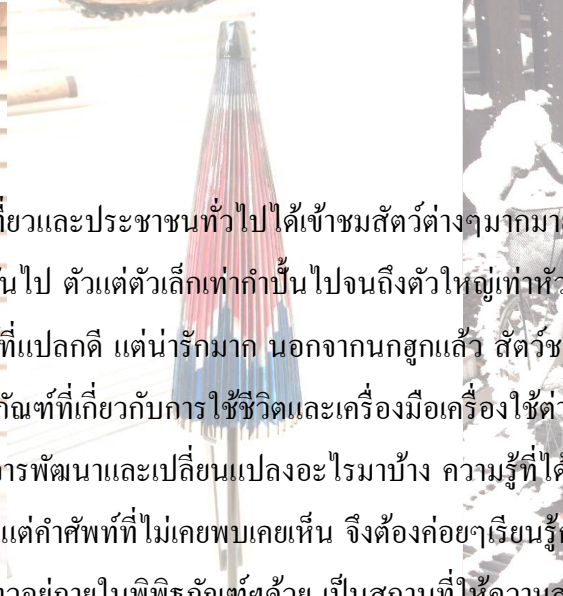
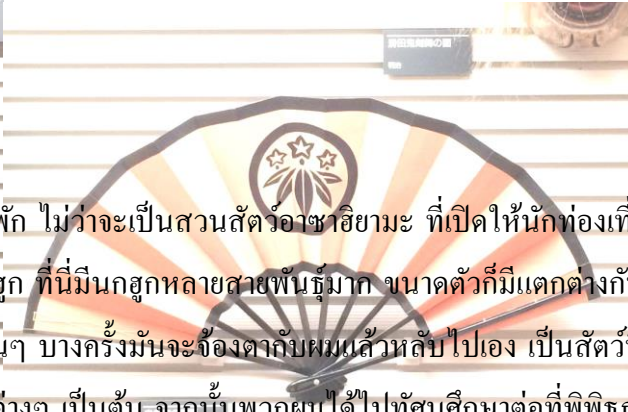
ผมเคยมีความฝันว่า สักวันจะต้องไปเที่ยวประเทศญี่ปุ่นให้ได้ อยากไปสัมผัสบรรยากาศ อยากลิ้มลองรสชาติอาหารญี่ปุ่นที่เขาร่ำลือกันมามากมาย แล้ววันนี้ความฝันนั้นเป็นจริง เมื่อผมได้มีโอกาสเข้าร่วมโครงการนี้ โดยการชักชวนจากเพื่อน แรกๆไม่ได้อยากไป เพราะค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง แต่เมื่อปรึกษาคุณแม่แล้ว ท่านอนุญาต ผมจึงไม่รอช้า เข้าร่วมโครงการทันที เพราะอย่างน้อยก็เป็นประสบการณ์ครั้งหนึ่งในชีวิตที่ได้ไปเรียนและแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับนักเรียน นักศึกษาชาวต่างชาติ

เมื่อถึงวันที่เดินทางออกจากกรุงเทพและเดินทางไปถึงสนามบินอิทากิฮาระ (ปลายทาง) สิ่งแรกที่ประทับใจและสัมผัสได้คือ อากาศที่นี้หนาวเย็นมาก บอกได้เลยว่าอากาศแบบนี้ที่กรุงเทพฯหาไม่ได้แน่นอน และหากเทียบกับอากาศหนาวของทางภาคเหนือของประเทศไทยแล้ว ที่นี้หนาวกว่ามาก จากนั้นผมได้มองเห็นทัศนียภาพภายนอกสนามบิน มีความสวยงามของทุ่งนา สวนผักและป่าไม้ แลดูร่มรื่นและเป็นธรรมชาติมาก ความรู้สึกในขณะนั้นต่างจากเมืองหลวงที่เคยอยู่อย่างสิ้นเชิง เพราะที่นี้เงียบสงบมาก ทำให้ผมและเพื่อนๆรู้สึกตื่นเต้นไปตามๆกัน เพราะจะได้ใช้ชีวิตเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน ในช่วงหนึ่งเดือนต่อจากนี้ที่ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งช่วงก่อนหน้าที่จะเดินทางมาที่นี้ผมคิดไว้แล้วว่าจะต้องมีอะไรสนุกๆให้ทำแน่นอน ไม่ว่าจะเป็น การออกไปเที่ยวรอบเมืองโดยอาศัยป้ายบอกทางแทน Google Map หรือจะเป็นการไปซื้อของในซูเปอร์มาร์เก็ต เพื่อมาทำอาหารกินกับเพื่อนๆในวันหยุด และอื่นๆอีกมากมาย ซึ่งผมก็ไม่ได้หวังว่ามันจะเกิดขึ้นได้จริงขนาดไหน โปรดติดตามต่อไป กลับมาที่สนามบิน นอกจากธรรมชาติที่สวยงามแล้ว สิ่งที่ดีไปกว่านั้นคือ คุณป้าใจดีที่เป็นคนอาสาพาพวกเราไปส่งที่หอพัก ในตอนแรกพวกผมก็ไม่ได้ะใจว่าจะเป็นคนพาไปที่หอพัก เพราะเห็นเป็นคุณญี่ปุ่นเหมือนกับคนทั่วไปที่พบเจอได้ที่สนามบินบริเวณโซนผู้โดยสารขาลง แต่พอผู้โดยสารคนอื่นแยกย้ายไปกันหมดแล้ว เหลือแต่พวกผม คุณป้าท่านนี้ก็ยังอยู่ที่เดิม ผมและเพื่อนๆจึงคุยกันว่า ไซคนี่หรือไม่ว่าจะมาพาพวกเราไปหอพัก ปรากฏว่าใช่จริงๆ เมื่อเพื่อนคนหนึ่งได้เดินไปถาม หลังจากที่เราบอกรายละเอียดเกี่ยวกับคุณป้าแล้ว รู้สึกว่าท่านเป็นคนใจดีมาก พุดคุยเป็นกันเองดี เมื่อไปถึงหอพักแล้ว คุณป้าคนนี้นอกจากจะเป็นคนนำทางแล้ว ยังเป็นผู้ช่วยขยายความคำพูดเกี่ยวกับกฎระเบียบต่างๆของหอพัก ของคุณลุงที่ผมคิดว่าน่าจะเป็นเจ้าของหอพัก ให้กระจ่างและเข้าใจง่ายขึ้นด้วย หลังจากที่เราเข้าใจกฎระเบียบต่างๆของหอพักแล้ว ผมและเพื่อนๆที่ถูกจัดให้อยู่ในห้องเดียวกันจึงเอาสัมภาระขึ้นไปเก็บบนห้อง เมื่อเปิดห้องเข้าไปผมพบเจอกับสิ่งที่ไม่

เคยเห็นมาก่อนนั่นคือเตียงสองชั้น มีสองเตียง รวมแล้วก็สี่เตียง อยู่ถึ้อสาเด็กบ้านนอกเลยครับ ไม่เคยเห็นจริงๆ และห้องทุกห้องจะมีห้องน้ำอยู่ภายในตัวด้วย แรกผมรู้สึกไม่ค่อยประทับใจเพราะ ฝักบัวของที่นั่นปรับน้ำได้สองแบบคือเย็นจัดกับร้อนจัด ซึ่งยากต่อการใช้งานมาก และที่ยากไปกว่านั้นคือปรับแล้วหากจะปิดต้องกลับมาปรับใหม่ ทำให้เสียเวลาในการอาบน้ำในแต่ละครั้งไปมากพอสมควร ไม่กี่วันต่อมาผมและเพื่อนได้พบห้องอาบน้ำภายนอกห้องที่ผมอยู่ ซึ่งในวันแรกที่พบเจ้าของหอพัก เขาบอกว่าสามารถใช้ได้ ดังนั้นผมและเพื่อนจึงไม่รีรอ ทดลองใช้ทันที ปรากฏว่า ดีกว่าในห้องที่อยู่มาก เพราะสามารถบิดปรับก๊อกเดียวได้ โดยไม่ต้องปรับใหม่เหมือนในห้องที่อยู่ จากนั้นมาผมก็ใช้ห้องน้ำนั้นมาตลอด และสิ่งที่สุดยอดเยี่ยมไปกว่านั้นคือ ระบบต่างๆของห้องน้ำ(ภายนอก)ที่ได้นำเทคโนโลยีมาใช้ ไม่ว่าจะเป็นหลอดไฟที่ส่องสว่างในห้องน้ำสามารถปรับได้ 3 แบบคือ ปรับให้เป็นแบบ เมื่อมีคนเข้ามาในห้องน้ำไฟจะเปิดเองโดยอัตโนมัติ ซึ่งใช้หลักการของเซ็นเซอร์ตรวจจับการเคลื่อนไหวภายในห้องน้ำนั่นเอง หากไม่พบการเคลื่อนไหวในเวลาประมาณ 20 วินาที ไฟจะดับลง และสามารถปรับให้ไฟเปิดอยู่ตลอดเวลาหรือปิดอยู่ตลอดเวลาได้ หรือชักโครกที่ทันสมัยมากๆ โดยลักษณะคร่าวๆคือ มีปุ่มกดหลักอยู่ 3 ปุ่ม ได้แก่ ปุ่มฉีดน้ำ ปุ่มหยุดฉีดน้ำ และปุ่มชำระล้างชักโครก ซึ่งปุ่มเหล่านี้จะมีฟังก์ชันเสริมขึ้นมาด้วย เช่น ปุ่มฉีดน้ำจะมีให้ปรับระดับถึง 5 ระดับ และสามารถเลื่อนตำแหน่งของหัวฉีดน้ำได้ถึง 5 ตำแหน่งเช่นกัน เป็นต้น และที่พิเศษไปกว่านั้นคือ กระจกชำระ เมื่อใช้เสร็จ สามารถทิ้งลงในชักโครกได้ เนื่องจากสามารถย่อยสลายได้เองตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมาก ถัดจากเรื่องห้องน้ำ สิ่งทีขาดไม่ได้เลยคือ อาหารการกินในแต่ละวัน ซึ่งจะแบ่งเป็น 3 แบบ คือ ช่วงเช้าจะเป็นบุฟเฟต์ สามารถตักอาหารที่อยากกินได้ตามใจชอบตามความเหมาะสม ช่วงเที่ยงและช่วงเย็นจะเป็นข้าวกล่อง และวันเสาร์จะมีขนมปังและน้ำผลไม้ ส่วนวันอาทิตย์ต้องไปตามล่าหาซื้อกินเอง โดยทางเจ้าของโครงการจะมีคู่มือเงินสดให้กับพวกผมคนละ 7500 เยน เพื่อเอาไปใช้จ่ายซื้อของที่ห้างร้านต่างๆ ช่วงแรกๆทุกคนจะใช้คู่มือกันประหยัดมาก เพื่อให้มีคู่มือใช้จนถึงวันสุดท้ายของโครงการฯ แต่ช่วงหลัง 3 วันก่อนกลับ ทุกคนจะเริ่มใช้คู่มืออย่างกระหน่ำ เพราะจะรู้สึกเสียดายทีหลังหากคู่มือใช้ไม่หมด นั่นก็เป็นการหาประสบการณ์อย่างหนึ่งของผมและเพื่อนๆ ที่จะได้ใช้ความรู้ที่ได้ร่ำเรียนมา สื่อสารกับร้านค้าหรือร้านสะดวกซื้อต่างๆ ให้พวกเขาเข้าใจ เพื่อซื้อของที่ต้องการให้ได้ และเพื่อเอาชีวิตรอดในวันอาทิตย์ให้ได้เช่นกัน ซึ่งในช่วงวันอาทิตย์ของสัปดาห์ที่สองที่ไปอยู่ ผมและเพื่อนๆ ได้เสนอไอเดียกันว่าจะทำอะไรกินกันดี สุดท้ายจึงได้อาหารมื้อนั้นเป็นข้าวผัดปลาแซลมอนเป็นอาหารมื้อแรกที่ญี่ปุ่น และเป็นมื้อแรกที่ใช้เครื่องปรุงรสที่มีตัวคันจิเขียนอยู่ที่ฉลากผลิตภัณฑ์เยอะมาก ซึ่งผมเป็นคนไม่ค่อยรู้จักตัวคันจิมากนัก จึงอ่านไม่ออกแปลไม่ได้ แต่ใช้เซนซังทางด้านการทำอาหารมาเป็นตัวช่วยในการตัดสินใจเลือกเครื่องปรุงแทน ถึงแม้ว่ารสชาติที่ออกมาจะไม่ได้อร่อยมากนัก แต่ก็ยังเป็นสิ่งแรกที่ได้ร่วมกันทำกับเพื่อนๆ ที่ต่างประเทศ ทำให้รู้สึกมีความสุขมาก นอกจากอาหารที่เป็นสิ่งจำเป็นต่อทุกคนแล้ว สิ่งที่เป็นส่วนสำคัญของโครงการอีกสิ่งหนึ่งก็คือ การได้ไปทัศน

ศึกษานอกหอพัก ไม่ว่าจะเป็นสวนสัตว์อาซากุสะ ที่เปิดให้นักท่องเที่ยวและประชาชนทั่วไปได้เข้าชมสัตว์ต่างๆมากมาย ซึ่งบางชนิดผมเชื่อว่าที่ประเทศไทยไม่มี โดยเฉพาะนกฮูก ที่มีนกฮูกหลายสายพันธุ์มาก ขนาดตัวก็มีแตกต่างกันไป ตัวแต่ตัวเล็กเท่ากำปั้น ไปจนถึงตัวใหญ่เท่าหัวคน ที่ผมชอบเป็นพิเศษเพราะว่า นกฮูกมันชอบทำหน้ามึนๆ บางครั้งมันจะจ้องตากับผมแล้วหลับไปเอง เป็นสัตว์ที่แปลกดี แต่น่ารักมาก นอกจากนกฮูกแล้ว สัตว์ชนิดอื่นๆที่น่าสนใจ เช่น จิ้งจอกสีส้ม แพนด้าแดง เสือชนิดต่างๆ เป็นต้น จากนั้นพวกผมได้ไปทัศนศึกษาต่อที่พิพิธภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตและเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆของชนญี่ปุ่นสมัยก่อน ทำให้ทราบว่าก่อนจะมาในยุคที่รุ่งเรืองทางด้านเทคโนโลยีในปัจจุบันนี้ ประเทศญี่ปุ่นมีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงอะไรมาบ้าง ความรู้ที่ได้รับถึงจะมีน้อย แต่ก็พอเข้าใจความเป็นมาบ้าง เพราะอย่างที่ได้เกริ่นไปตอนต้นว่า คันจิอ่านออกยากมาก เพราะมีแต่คำศัพท์ที่ไม่เคยพบเคยเห็น จึงต้องค่อยๆเรียนรู้กันไป เมื่อออกจากพิพิธภัณฑ์ฯแล้ว พวกผมก็ได้ไปพิพิธภัณฑ์ต่อไป นั่นคือ พิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์ ซึ่งจะมีหอดูดาวอยู่ภายในพิพิธภัณฑ์ด้วย เป็นสถานที่ให้ความสนุกไม่ต่างกับสวนสนุกเลย เพราะผมชอบอะไรที่เป็นวิทยาศาสตร์ ได้ทั้งความรู้ทั้งความสนุก หลังจากที่ได้ทดลองเล่นในโซนต่างๆของพิพิธภัณฑ์แล้ว ก็ถึงเวลาไปนอนดูดาว แรกๆผมก็ตั้งใจฟังวิทยากรที่พูดอธิบายเกี่ยวกับดวงดาวต่างๆเป็นอย่างดี หลังๆเริ่มไม่ค่อยไหว เพราะต้องนอนฟังนานถึงสองชั่วโมง คำศัพท์ที่ได้ยินนั้น แทบจะไม่รู้จัก เนื่องจากเป็นศัพท์เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และดวงดาว ผมสามารถนอนฟังได้โดยไม่หลับก็ดีที่สุดที่สุดเท่าที่ผมจะทำได้แล้ว ผมหันมองหาเพื่อนรอบข้าง กลับกันไปหมดแล้ว สงสัยบรรยาการคดีเกินไป จึงควรรำแก้การนอนหลับ

จากที่ได้เล่ามานั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งจากกิจกรรมและส่วนหนึ่งของความรู้สึกที่ผมประทับใจเท่านั้น ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่อยากบอก อยากเล่าให้ฟัง แต่โดยส่วนตัวแล้วผมอยากให้มาสัมผัสด้วยตัวเองมากกว่า มาถึงช่วงนี้แล้วผมจะเริ่มเล่าถึงเรื่องการเรียนรู้ในชั้นเรียนของโรงเรียนที่ผมไปเรียนแลกเปลี่ยน ห้องเรียนของที่นี่จะแบ่งตามลำดับความยากของเนื้อหา ได้แก่ ผู้เริ่มเรียนจะอยู่ในคลาส A-D และ G ผู้ที่มีความรู้ในระดับ N5-N4 จะอยู่ในคลาส E และ ผู้ที่มีความรู้ในระดับ N3-N1 จะอยู่ในคลาส F ซึ่งตัวผมและเพื่อนๆอีกหลายคนจะอยู่คลาส E เนื้อหาที่เรียนเหมือนของที่สถาบันฯประมาณภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ 1-3 ซึ่งเป็นบทเรียนที่ผมเรียนผ่านมาหมดแล้ว จึงง่ายต่อการเรียนมากขึ้น แต่สิ่งที่ยากคือการฟังอาจารย์ที่สอนให้รู้เรื่องให้ได้ว่าท่านกำลังสอนถึงเรื่องอะไร ทำให้ทักษะการฟังของผมดีขึ้นมาก เนื่องจากอาจารย์ใช้คำที่ฟังแล้วเข้าใจง่าย พูดชัด ไม่เร็วจนเกินไป ซึ่งสิ่งที่จำเป็นต่อการฟังให้เข้าใจง่ายขึ้นนั้นคือ เพื่อนที่เก่งคำศัพท์ ช่วยแปลคำศัพท์ให้ผม ด้วยเหตุนี้ทำให้ผมได้เพื่อนต่างชาติเพิ่มเป็นครั้งแรกในชีวิต เนื่องจากจะมีกิจกรรมในคลาสทุกวัน เช่น จับคู่พูดบทสนทนา เล่นเกมประลองปัญญา เป็นต้น ทำให้ได้ทักทายกันทุกวัน จนกลายมาเป็นเพื่อนกัน นอกจากกิจกรรมในคลาสที่น่าประทับใจแล้ว วันสุดท้ายของการเรียนของพวกผม พี่นิกที่ทำงานอยู่ที่เทศบาลของเมืองนี้ได้ชวนพวกผมไปสอนภาษาไทยให้กับคนญี่ปุ่นที่พี่เขาสอนอยู่ประจำ เพื่อให้พวกผมคุ้นเคยกับคนที่นี่ และเป็นการฝึกทักษะการพูดของพวกผมไปในตัวด้วย ผมตื่นเต้นมากทำตัวไม่ถูก แต่พอได้คุยไปเรื่อยๆแล้วไม่อยากจะหยุดคุยเลย เป็นการคุยที่สนุกมาก เป็นประสบการณ์ที่ผมไม่รู้ว่าจะได้สัมผัสอีกเมื่อไหร่ ขณะนั่งพิมพ์ไดอารี่นี้ไป ผมก็อมยิ้มไปคิดถึงวันวาน วันที่ยังนั่งเรียนอยู่ในห้องนั้น กลิ่นอายของบรรยากาศในห้องยังคงอบอวลอยู่ในความทรงจำของผม ในอนาคตผมต้องหาโอกาสกลับไปเยี่ยมที่แห่งนี้ให้ได้ อีกทีค่ะ

นายศิริชัย สักดาร์ตนกร 57115013-5
คณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า

